

Kişiler

Muhtar - Süleyman - Avcı Mehmet
Çaycı Ali dayı - Recep
Koreli Nuri - Kaymakam
Yenice Köyü muhtarı
öğretmen Ayşe - 10 Erkek çocuk
10 Kız çocuk - 3 Genç kadın - 3 Yaşlı kadın

1. Perde

Muhtar - Avcı Mehmet

Çaycı Ali dayı - Recep - Koreli Nuri

(Muhtar, elli yaşlarında, iri yan, pos bıyıklı birisidir. Başında siperli bir şapka vardır. Ceket ve pantolon giymiştir. Ceketin içine beyaz bir gömlek ve kısa bir yelek bulunmaktadır. Köstekli saati görünmektedir.

Avcı Mehmet, yirmili yaşlardadır. Başına siperli bir şapka takmıştır. Avcı Mehmet'in üzerinde çizgili bir gömlek, altında süvari pantolon vardır. Beline kuşak sarmıştır. İnce, uzun boyludur. Esmer ve bıyıklıdır. Sırtına tüfeğini asmıştır. Ayağında deri çizmeleri vardır.

Çaycı Ali dayı, elli yaşlarında, beyaz saçlı, bıyıklı ve iri yan birisidir. Başına siperli bir şapka takmıştır. Üzerine beyaz bir gömlek ve gri bir süveter giymiştir. Altında siyah bir pantolon ve ayakkabılar vardır. önünde beyaz bir önlük vardır.

Recep, yirmili yaşlardadır. Orta boylu, bıyıklı ve sarışın bindir. Başına siperli şapkayı ters takmıştır. Üzerinde desenli bir gömlek vardır. Altına süvari pantolon giymiştir. Beline beyaz kuşak sarmıştır. Ayağına, dizine kadar olan bir çift yün çorap giymiştir. Ayağında siyah İAçstik ayakkabılar vardır.

Koreli Nuri, Kore gazisidir. Yetmişli yaşlardadır. Uzun, ince boyludur. Beyaz sakallıdır. Başında siperli şapka vardır. Üzerine siyah bir ceket giymiştir. Altında süvari pantolon vardır. Ayağına siyah İAçstik ayakkabılar giymiştir.)

Sahne

(Sahne köy kahvesi şeklinde düzenlenmiştir. Birkaç tane masa ve sandalye konulmuştur. Bir köşede küçük bir çay ocağı bulunmaktadır. Alüminyum bir çaydanlık ve kuşaklı bardaklar görünmektedir. Köy muhtarı başını öne eğmiş oturmaktadır. Çaycı Ali dayı, çay ocağının başındadır. Sahne yavaş yavaş aydınlanır. Köy muhtarı da başını kaldırıp konuşmaya başlar.)

Muhtar— Of... Offf!... Dert elediğin bitmiyor ki. Hele de benim gibi koskoca bir köyün muhtarıysan derdin hiç bitmez. Kimin başı sıkışsa doğruca gelir, beni bulur. MeselAç dün bizim Kalaycı Osman'ın oğlu geldi. "Muhtar emmi." dedi. "Deste getiriyordum, traktörüm devrildi. Az gitti ben de altında kalıyordum. Hani yaptıracaktın yolu."

Peki, şimdi ne diyeceksin buna? Oğlan haklı. Belediye seçimlerinden önce yapacağız dedilerdi. Ama nerede? Söyledikleri orada kaldı. Seçim geldi, geçti. Ne yaptılar, ne gördüler. Sadece bununla kalsa iyi. Evvelki gece tam uykuya dalmıştım ki kapı hızlı hızlı vuruldu. Neye uğradığımı şaşırıdım. Kapıya gidiyorum diye ocaklığa girmez miyim? Üstüm başım kapkara oldu.

Meğer kapıdaki bizim Süleyman'mış. Kızı hastalanmış. Ateşler içinde yanıyormuş yavrucak. "Aman muhtar emmi, kızımı kurtar." dedi. Ne yaparsın, neylersin? Gecenin bir yarısı. Arabayı nereden bulursun? Hadi arabayı buldun, doktoru nereden bulursun?

Yaaa... işte böyle. Biz de dert bir değil, iki değil. Köyde, su yok, çal Köy işlerinin kapısını. Kaç kere çaldık çalmasına ama ne gelen var, ne giden. (Bu sırada kapı açılır. İki adam içeri girer. Selâm verirler ve masaya otururlar.)

ikisi birlikte— Selâmünaleyküm!

Muhtar— Aleyküm selam!

Avcı Mehmet— Ali dayı, bize iki çay.

Recep— Benimki demli olsun, hani şöyle tavşan kanı.

Avcı Mehmet— Eee... Muhtar emmi! Böyle kara kara ne düşünüp durursun? De hele...

Muhtar (Cevap vermez.)

Recep (imalı)— Neyi düşünecek? Sabaha karşı kırağı indiydi ya! Kavrulan patlıcanlarını düşünür.

(Herkes gülüşür.)

Muhtar— Fesuphanallah! Asabımı bozma Recep! Şakanın sırası mı şimdi?

(Ali dayı çayları getirir.)

Recep (gülerek)— Ne kızılıyorsun muhtar emmi?

(Muhtar susar. Boynunu büker. Bu sırada kapı tekrar açılır. İçeri yaşlı bir adam girer.)

Koreli Nuri— Selâmünaleyküm ağalar!

Kahvedekiler (hep bir ağızdan)— Aleyküm selam!

(Koreli Nuri gelir, muhtarın yanına oturur.)

Koreli Nuri— Eee muhtar efendi? Muhtar olmakla iş bitmiyor değil mi? Kapıları çalmak lâçzım, muhtar efendi...

Muhtar (çıkışarak)— Çalmadım mı sanıyorsun? Bir de bilmezmiş gibi konuşuyorsun.

Koreli Nuri (Acı acı güler.)— Çaldın çalmasına da... öyle olmaz.

Muhtar— Ya nasıl olur?

Koreli Nuri— Bir kere çaldın, istediğini vermediler mi? Bir daha çalacaksın.

Muhtar— Ben kapıları aşındırmaktan usanmadım, onlar söz vermekten usanmadılar.

Koreli Nuri— Gerekirse Ankara'ya gideceksin muhtar! Bak, okul bir yıldır boş duruyor. Okul var, öğretmen yok.

Muhtar— Doğru söylersin Koreli. Bir zamanlar okul yoktu. Bizler okuyamadık. Çocuklarımız okuyamadı. Toplandık, kendi gücümüzle okul yaptık. Bu sefer de öğretmen bulamadık.

Koreli Nuri— Böyle giderse torunlarımız da okuyamayacak.

(Ali dayı çay getirir.)

Ali dayı— Benim torunlar nasıl da yanıp tutuşuyor okuyacağız diye bir bilseniz. Küçük Ali, doktor olacağım eliyor. Ayşe de öğretmen olacağım diye tutturuyor. Ne edeceğimizi şaşırdık. Karlitepe Köyü'ne gönderelim, dedim. "O kadar uzağa nasıl gönderelim baba." dedi oğlum. "Bunun bir de kışı var."

Koreli Nuri— Doğru söylemiş. Kışın kar bastırınca nasıl gider yavrucaklar?

Avcı Mehmet— Üşütüp hasta olacaklar. Bu sefer de doktor yok.

Recep— Birlik olduk, okul yaptık. öğretmenliği de kendimiz yapamayız ya!

Muhtar— Yahu Ali be... Şu radyonun kulağını bir'çek bakalım. Acans dinleyelim.

Recep (gülerek)— Acans değil muhtar emmi, haber, haber... (Herkes gülüşür.)

Muhtar— Senin benimle eğlenmekten başka işin gücün yok ki...

(Ali dayı radyoyu açar. Haberler başlamıştır.)

Koreli Nuri— Seçim olacak da ne olacak?

Avcı Mehmet— He ya... Ne faydası var?

Ali dayı— Gübre fiyatları almış başını gidiyor.

Muhtar— Yalnız oy istemeli değil, biraz da iş yapmalı.

Recep— Halka hizmet etmeli.

Ali dayı— Doktorsuz, öğretmensiz köy kalmamalı.

Recep— Yollar yapılmalı, köylü desteklenmeli.

Avcı Mehmet— Köylü ekip biçmezse şehirlinin hâçli ne olur?

Koreli Nuri— Bunları düşünen yok ki?

Muhtar— Durun hele. Sizin muhtar daha ölmedi. Bir kere daha gideceğim kasabaya. Bir kere daha çalacağım kaymakamın kapısını. İsteyenin bir yüzü kara, vermeyenin iki...

Recep— Yaşa muhtar emmi!

(Perde kapanır.)

2. Perde

Kaymakam

Muhtar Yenice Köyü muhtarı

(Kaymakam genç, şişmanca birisidir. Koyu renk takım elbise giymiştir. Yenice köyü muhtarı yaşlıdır. Saçları ye bıyıklan kırlaşmıştır. Başında siperli bir şapka, üstünde eski ve kalın bir ceket vardır. Altında süvari pantolon ve İÃçstik vardır.)

Sahne

(Kaymakamın odası. Arkada bir Atatürk portresi yer almaktadır. Bir masa ve önünde iki iskemle vardır. Üstünde Türk bayrağı. Kaymakam masanın başında oturmaktadır. Bu arada kapı vurulur.)

Kaymakam— Girin.

(Kapının açılıp kapanma sesi duyulur. Muhtar içeri girer.)

Muhtar— Rahatsız ediyoruz kaymakam bey. Ben Ortaöz Köyü muhtarıyım.

Kaymakam— Evet, hatırladım sizi. Buyurun oturun.

(Muhtar iskemleye oturur.)

Muhtar— MalÃ»munuz efendim, köyümüzün birçok eksigi var. Ama en önemlisi de bir öğretmenimiz yok. Çocuklarımız geçen yıldan bu yana okul yüzü görmedi.

(Kaymakam araya girer.)

Kaymakam— Biliyorum, muhtar. Ülkemizdeki birçok köyün sorunu bu. Doktor yok, öğretmen yok...

Muhtar— Düşündük, taşındık, kendi başımıza bir çare bulamadık. Hastalanınca kasabaya zar zor gelebiliyoruz. Ama ya çocuklar... Onları nereye gönderelim okumaları için?

Kaymakam— Anlıyorum derdinizi. Ama şu an elimizden bir şey gelmiyor. İnşallah çok kısa zamanda köyünüzün bu yokluğunu gidereceğiz.

Muhtar— Sağ olun kaymakam bey. Çocuklarımızın sabrı kalmadı artık. öğretmen olmak, doktor olmak... Belki bir gün sizin gibi kaymakam olmak, onların da hakkı öyle değil mi?

Kaymakam— Tabi, tabi... Neden olmasın?

Muhtar— Allah o günleri bize gösterir inşallah!

Kaymakam— Biz de köy çocuğuyuz muhtar. Tıpkı sizin gibi.

Muhtar— Bana müsaade kaymakam bey.

Kaymakam— Buyurun, müsaade sizin.

(Muhtar mahcup bir tavırla geri geri giderek sahneden çıkar. Kapının açılıp kapanma sesi duyulur.)

Muhtar— İyi haberlerinizi bekliyoruz. Kalın sağlıcakla.

(Kaymakam gülümseyerek başını sallar. Sonra kendi kendine söylenir.)

Kaymakam— Bunlar da her şeyi bizden bekliyorlar. Ah keşke mümkün olsa da her köye bir öğretmen, bir doktor verebilsek.

(O sırada biri daha kapıyı çalıp mahcup bir şekilde içeri girer. Kapının açılıp kapanma sesi duyulur.)

Yenice Köyü muhtarı— Girebilir miyim kaymakam bey?

Kaymakam (gülümseyerek)— Girin, girin...

Yenice Köyü muhtarı— Ben Yenice Köyü muhtarım.

Kaymakam— Evet, buyurun.. Oturun, oturun.

(Yenice Köyü muhtarı iskemleyi çeker oturur. Aynı anda konuşmaya başlar.)

Yenice Köyü muhtarı— Hangi birini desem ki kaymakam bey? öğretmen yok, doktor yok...

Kaymakam (Acı acı gülümser.)— Biliyorum, biliyorum. Çocuklarınızı okula gidemiyor, hastalarınızı kasabaya getirmeniz de çok zor.

Yenice Köyü muhtarı— Zaten biliyorsunuz işte.

Kaymakam— Bu kasabadaki herkesin sorunu hemen hemen aynı.

Yenice Köyü muhtarı— İyi de bazı köylerin öğretmeni var.

Kaymakam— Tabi var. (Biraz duraklar.) Peki bu arada çocuklarınızı öğretmeni olan civar köylere gönderemiyor musunuz?

Yenice Köyü muhtar— Nerede?... öğretmeni olan en yakın köy, bizim köye bir buçuk saat çeker. Araba yok, yol yok. Nasıl göndeririz çocuklarımızı beyim.

(Yenice Köyü muhtar umutsuzca başını sallar.)

Kaymakam— Haklısın, haklısın...

Yenice Köyü muhtar— Tek umudumuz sizsiniz kaymakam bey.

(Perde kapanır.)

3. Perde

Muhtar Koreli Nuri

Recep

Süleyman

Avcı Mehmet

Çaycı Ali dayı

(Süleyman otuz beş yaşlarındadır. Esmer, bıyıklı, kirli sakallıdır. Başında siperli bir şapka vardır. Ceketin içine desenli bir gömlek giymiştir. Ayağında çamurlu İAçstik ayakkabılar vardır.)

Sahne

(Sahne düzeni, 1. perdedeki gibi düzenlenmiştir. Köylüler kahvede oturmaktadır. Ali dayı da onlara çay dağıtmaktadır. Kapının açılıp kapanma sesi duyulur. Koreli Nuri içeri girer. Hafiften bir türkü sesi duyulur.)

Koreli Nuri— SelAçmünaleyküm ağalar!

(Köylüler sağ ellerini sol göğüs üzerine değdirerek selAçmı alırlar.)

Köylüler (hep bir ağızdan)— Aleykümselam!...

Koreli Nuri (Süleyman'a dönerek)— Senin Karaçayır'daki bostana domuz girmiş öyle mi?

Süleyman (üzgün)— He ya... Mısırları perişan etmiş meret!

Recep— Oğlum o kadar emek verdin madem, öyleyse ne diye başında beklemedin?

Süleyman— Beklemez miyim? Her gece elimde tüfek bekliyordum. Bir dün gece gitmedim.

Onlar da bunu fırsat bildi.

Avcı Mehmet— Ah ben orada olacaktım ki... Ne sinsi i hayvan yahu... Sanki orada insan olmadığını haber aldı.

Muhtar— Oğlum, tahta çitler domuzlara dur diyemiyor artık. Çitleri dikenli telden yapmak lâçzım.

Süleyman— Doğru dersin Nuri emmi. Bakalım, bir çaresine bakacağız mutlaka.

Avcı Mehmet— Siz onu bunu bırakın da şu bizim öğretmen meselesi ne oldu?

Recep— Sahi ya...

Muhtar (canı sıkkın)— Hiç o. meseleyi açıp da canımı sıkmayın.

Avcı Mehmet— Ne oldu muhtar emmi? Gitmedin mi kaymakama?

Recep— Dün gideceğini söyledin ya muhtar emmi!

Muhtar— Canım gittim gitmesine de...

Koreli Nuri— Eee...

Muhtar— Ee si, bekleyeceğiz.

Süleyman (kızarak)— Ooo... Daha ne kadar bekleyeceğiz muhtar emmi?

Koreli Nuri— Kaymakam bey ne dedi?

Muhtar— Kaymakam bey, beni çok iyi karşıladı. Oturup dertleştik sizin anlayacağınız.

Recep— Sonra?...

Muhtar— Sonrası... Köylünün sorunlarını o da en az bizim kadar iyi biliyor. "Ama şu an elimden bir şey gelmiyor." diyor.

Ali dayı— Ben artık ümidi kestim muhtar! Dün İstanbul'dan haber geldi. Bizim Hasan'ın oğlu orada ya... Ali ile Ayşe'yi gönderin diye yazmış mektupta.

Süleyman— Gönderecek misin Ali dayı?

Ali dayı— Valla bilmem ki. Akşamdan beri bir düşüncedir aldı bizi.

Koreli Nuri— Bana kalırsa gönder. Çocuklar cahil kalmasın bizim gibi.

Muhtar— Koreli doğru söyler Ali. Köyümüze ne zaman öğretmen geleceğini Allah bilir.

Süleyman— Onlar bari okuyup adam olsunlar.

Recep— Bir kişi okusa hepimizin kâçırına değil mi?

Ali dayı— Onlardan ayrılmayı hiç istemiyorum ama...

Avcı Mehmet— Ayrılmıyorsun ki. Nasıl olsa tatillerde gelirler.

Muhtar— Hem bizim köyümüze öğretmen gelse bile bunun bir de lisesi, üniversitesi var.

Nasılsa yollayacağız yavrularımızı.

Süleyman—Allah bizim çocukların da yüzünü güldürür inşallah. Bir an önce köyümüze bir öğretmen gelir.

Avcı Mehmet—Ali dayı be... Şuradan bir demli çay ver de keyfimiz yerine gelsin.

Muhtar— Elbette bir öğretmenin yolu da bir gün bizim köye düşer. Çıkmadık candan ümit kesilmez. (Ellerini havaya kaldırır.) Ali be... Herkese benden birer bardak çay getir hele... (Perde kapanır.)

4. Perde

öğretmen Ayşe - 10 Kız öğrenci 10 Erkek öğrenci - 1. Kadın - 2. Kadın

3. Kadın - 4. Kadın

Süleyman - Recep - Avcı Mehmet

Muhtar - Çaycı Ali dayı - Koreli Nuri

(öğretmen Ayşe, yirmi yaşlarında, dalgalı, kısa saçlı, uzun boylu, esmer biridir. Üzerinde bisiklet yaka bir bluz, altında pileli koyu renk bir etek vardır. Hafif topuklu bir ayakkabı giymiştir.

Kız ve erkek öğrencilerin hepsi önlüklüdür. 1., 2. ve 3. kadın orta yaşlıdır. Üzerlerinde bir bluz vardır. Altına şalvar ve İAçstik ayakkabılar giymişlerdir. Başlarında renkli yemeniler vardır. 4. kadın yaşlıdır. Kıyafet aynıdır. Sadece sırtında bir yelek vardır. Başını beyaz bir yemeniyle örtmüştür. Daha önceki sahnelerde yer alan oyuncular yaşlanmıştır. Kıyafetleri aynıdır.)

Sahne

(Sahne, bir sınıf şeklinde düzenlenmiştir. öğretmen Ayşe tahtanın önünde durmaktadır. öğrenciler sıralarda oturmaktadır.)

öğretmen Ayşe— Bugün benim için çok güzel bir gün Çocuklar! Çünkü ilk görev günümdeyim. Hem de kendi köyümde sizlerle, öğrencilerimle bir aradayım. Mutluluğumu sizlere nasıl anlatsam bilmem ki...

(Sınıfın içinde dolaşmaya başlar.)

Siz yaşlardaydım. öğretmen olmak istiyordum. Kardeşim Ali de doktor olacaktı. Ama biz ne yazık ki sizler kadar şanslı değildik. Çünkü öğretmenimiz yoktu. Tam bir yıl bekledik. Hiç bıkmadan, usanmadan, umutla... Fakat gelmedi.

Sonra amcamın oğlu bizi İstanbul'a çağırıldı. Köyümüzden, sevdiğimizimizden ayrılmak öyle zor geldi ki... Ama bunu yapmalıydık. Okumalıydık. Yıllar su gibi akıp geçti. Çabalarımız boşa Çıkmamıştı. Sonunda kardeşim Ali, doktor oldu, bense öğretmen...

(Biraz hAzünlenir.) Biz okuyabildik ama ya geride kalanlar? Onlara ne oldu? Bir ikisinin, bizim gibi akrabalarının yanına gittiğini duyduk. Gidebilenler okudular. Kalanlarsa... (Yutkunur ve başını sallar.) Ne yazık ki okuyamadılar.

(Bir anda heyecanlanır.) Ben istiyorum ki artık okumayan çocuk kalmasın!

(1. Erkek çocuk parmak kaldırır.)

1. Erkek çocuk (hevesli)— Ben okuyacağım öğretmenim! Hem de sizin gibi bir öğretmen olacağım.

1. Kız çocuk (yüksek sesle)— Ben de... (Birkaç kişi daha art arda bağırlarlar.)

2. Kız çocuk (kısık bir sesle)— Ben doktor olacağım.

2. Erkek çocuk (yüksek sesle)— Ben mühendis olmak istiyorum.

öğretmen Ayşe (sevecen)— Ne yapacaksın mühendis olunca?

2. Erkek çocuk— Evlerimize su getireceğim. O zaman annelerimiz çeşmelerden su taşımayacak.

3. Erkek çocuk— Ben kaymakam olmak istiyorum. öğretmen Ayşe (Sevgiyle gülümser.)— Niçin?

3. Erkek çocuk— Kaymakam olunca bu kasabadaki köylere öğretmen, doktor göndereceğim. O zaman herkes okuyabilecek, okumayan kalmayacak köylerimizde. Hastalarımız inim inim inlemeyecek, yollarda acı çekmeyecek.

öğretmen Ayşe (Sınıfa göz gezdirir.)— Başka kimse yok mu?

(Eliyle işaret eder.)

3. Kız çocuk— Ben ressam olmak istiyorum. öğretmen Ayşe (gülümseyerek)— Çok güzel... Nasıl resimler yapacaksın?

3. Kız çocuk (sıkılgan)— En çok sizin resminizi yapmak istiyorum. Sonra da köyümün resmini... Ağaçları, kuşları...

öğretmen Ayşe— O zaman şimdiden yapmaya başla olur mu?

(Biraz duraklar. Çocuklar birbirleriyle konuşur. Uğultular yükselir. öğretmen Ayşe tekrar sınıfa göz gezdirir.)

Başka... Başka konuşmak isteyen yok mu?

(Arka sıralardan bir çocuk parmak kaldırır. öğretmene kendisini gösterebilmek için arada sırada ayağa kalkar.)

4. Erkek çocuk (sesini duyurmaya çalışarak)— öğretmenim, öğretmenim!...

(Sonunda öğretmen onu görür. Çocukların uğultusu devam etmektedir.)

öğretmen Ayşe (yüksek sesle)— Bir dakika çocuklar! Arkadaşınız konuşacak. (Çocuklar susarlar.)

öğretmen Ayşe— Senin adın ne bakalım?

4. Erkek çocuk— Erdem... Adım Erdem!

öğretmen Ayşe— Peki sen ne olmak istiyorsun?

4. Erkek çocuk— Ben büyüyünce başbakan olacağım.

öğretmen Ayşe (Gülerek alkışlarlar.)— Ooo...

(Bütün çocuklar dönüp çocuğa bakarlar.)

öğretmen Ayşe (meraklı)— Başbakan olunca neler yapacaksınız?

4. Erkek çocuk— Demin kaymakam arkadaş dedi ki...

(Bütün sınıf gülüşür. öğretmen de gülümser. Çocuk devam eder.)

Dedi ki: "Bu kasabadaki bütün köylere öğretmen, doktor göndereceğim. "

Ama ben başbakan olunca ülkemin bütün köylere öğretmen ve doktor yollayacağım. Yeni öğretmenler, doktorlar, mühendisler yetişecek. Artık okuma yazma bilmeyen kalmayacak.

Okulsuz, yolsuz, susuz köy kalmayacak.

öğretmen Ayşe— Aferin Erdem! Adın gibi erdemli bir insan olursun inşallah!

(Sonra geri geri gider. Tahtanın yanına gelir.) Hepinize güveniyorum çocuklar! Bir gün iyi yerlere geleceğinize ve ülkenize, milletinize, hatta bütün insanlığa hizmet edeceğinize inanıyorum. Umarım mesleklerinizde dürüst insanlar olursunuz ve hep böyle kalırsınız. (Biraz duraklar, sınıfın içinde dolaşır. Sonra el çırparak yeniden söze girer.) Çocuklar! Şimdi size bir sürprizim var! (Çocukların merakları yüzlerinden okunur. Sabırsızlanırlar.) Sizlerden benim yardımcım olmanızı istiyorum. Çünkü bugünden itibaren anne babalarınıza, hatta dedelerinize ve ninelerinize hep birlikte okuma yazma öğreteceğiz oldu mu?

Çocuklar (hep bir ağızdan)— Olduuu!...

öğretmen Ayşe— öyleyse herkes kendi evindeki büyüklere her gün ders çalıştıracak. Ben de bu sıralarda onları kontrol edeceğim anlaştık mı?

Çocuklar (hep bir ağızdan) Anlaştık!...

Ayşe— O zaman yeni arkadaşlarınızla tanışmaya ne dersiniz?

Çocuklar (hep bir ağızdan)— EveetL. ; (Sahneye teker teker köylüler girmeye başlar. Koreli Nuri'nin elinde baston vardır, iki büklüm yürür. Muhtar ve Ali dayı da yavaş yavaş yürürler. Köy kahvesindekilerin hepsi burada toplanmıştır. Birkaç köylü kadın da onlarla birlikte gelmiştir.

öğretmen Ayşe ve çocuklar hep birlikte onları alkışlarlar.

(Perde kapanır.)